

Arrest

nr. 201 550 van 22 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breestraat 28A / 6
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op een onbekende datum. Hij diende op 11 augustus 2015 een verzoek tot internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 8 december 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Verzoeker werd door het CGVS op 16 augustus 2016 gehoord in het Arabisch.

1.3. Op 21 maart 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier afkomstig uit Nasseriyah en bent u Irakees staatsburger. Enige tijd voor uw vertrek – u wist absoluut niet meer wanneer – werd uw broer samen met uw neef N. R. R. (O.V. ...) een keer door een overheidsdienst gearresteerd, vermoedelijk omdat ze soennieten zijn. Dit was evenwel niet de reden van uw vertrek. Vijf maanden voor uw vertrek uit Irak begon u een seksuele relatie met H. J., een meisje van de al Shada stam. Jullie hadden altijd seks 's nachts in haar ouderlijke woonst, terwijl haar gezinsleden lagen te slapen. Op een dag hoorde uw vader een telefoongesprek tussen u en haar. Hij waarschuwde u hierop om niet meer naar haar toe te gaan, want indien u betrapt zou worden, zou hij u verstoten. Desondanks bleef u met H. afspreken. Een week voor uw vertrek uit Irak had u seksuele betrekkingen met H. toen u plots door haar vader werd betrapt. U raapte meteen uw kledij van de grond op, maar vergat hierbij uw portefeuille met uw identiteitskaart. Haar vader versperde u even de weg, maar u gaf hem een duw waardoor u de kamer kon verlaten. U trok naar uw vriend S. A. A. A. en bracht hem op de hoogte van de situatie. Hij gaf u het advies om bij uw ooms langs moederskant te gaan. De volgende dag vertrok u naar hen. De vader van H. wou het hierbij niet laten en ging naar uw stamhoofd, zijnde uw oom langs vaderszijde. Hij zei hem dat u zonder toestemming zijn huis was binnengedrongen en dat u een geheime relatie onderhield met zijn dochter. Hij eiste dat u met haar zou trouwen om de eer van zijn familie te herstellen. U maakte aan uw familieleden echter duidelijk dat u niet van plan was om met haar te trouwen omdat H. volgens u een slecht meisje was. Uw oom stelde nog een financiële compensatie aan 'H.'s vader voor, maar deze bleef bij zijn standpunt. Omwille van deze situatie verstootte uw vader u. U besloot hierdoor Irak te verlaten. Samen met uw neef N. verliet u Irak via de luchthaven van Najaf. Via de Balkanroute bereikte u België waar u op 11 augustus 2015 een asielaanvraag indiende. Na uw aankomst in België meldde uw broer u dat hij H. al een tijdje niet meer gezien of gehoord had. U vermoedde dat haar familie haar vermoord heeft. Bij terugkeer naar Irak vreest u ten gevolge van uw relatie met H. hetzij door uw vader, hetzij door de al Shadi's vermoord te zullen worden. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Betreffende uw soennitische geloofsovertuiging en de situatie van de soennieten in Zuid-Irak, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (de COI Focus "Irak. De positie van de soennitische minderheid in Zuid-Irak", d.d. 12 juli 2016; en de COI Focus "Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer", d.d. 12 juli 2016) dat de situatie van de soennitische gemeenschap, waartoe u behoort, in Zuid-Irak actueel niet van die aard is dat er nood is aan internationale bescherming.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie voor soennieten in Zuid-Irak fragiel is, maar is er sinds 2015 weinig tot geen gerapporteerd geweld ten aanzien van de soennitische minderheid. In de provincies Basra, Thi-Qar en Wasit worden nauwelijks incidenten gemeld waarbij de plaatselijke soennitische minderheid het slachtoffer wordt. Berichten over dreigementen en/of geweld ten aanzien van de soennitische minderheid in de provincies Kerbala, Najaf, Qadisiyah, Missan en al-Muthanna zijn er niet.

Tegelijk kende de regio in 2015 een toename van het crimineel en tribaal geweld, alsook van de invloed van sjiiitische milities die soms controleposten bemannen. De meerderheid van de excessen waaraan de sjiiitische milities zich schuldig maken is evenwel in Centraal-Irak gesitueerd. Berichten dat soennieten bij verplaatsingen in Zuid-Irak systematisch moeilijkheden ondervinden, zijn er niet.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er geen sprake is van systematische vervolging van soennieten in Zuid-Irak.

Bijgevolg kan niet gesteld worden dat het loutere feit soenniet te zijn in Zuid-Irak op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Hieruit volgt dat een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming noodzakelijk blijft. U moet uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade dus in concreto aantonen.

Er moet na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Uit uw verklaringen blijkt dat u problemen kende ten gevolge van uw relatie met H. Indien u deze problemen niet had gehad, had u Irak niet verlaten omdat u er gelukkig was (CGVS, p. 14). De problemen ten gevolge van uw seksuele relatie met H. heeft u echter niet aannemelijk gemaakt.

Vooreerst legde u warrige verklaringen af over uw paspoort. Toen u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd werd waar uw paspoort zich bevond, antwoordde u aanvankelijk dat het zich in de zee bevond. Onmiddellijk erna corrigeerde u zich en zei u dat het toch niet in de zee was, maar dat u het aan uw smokkelaar in Turkije had gegeven. U weet uw warrige verklaringen aan uw zenuwen (CGVS, p. 17), hetgeen, gelet op de duidelijke discrepantie, bezwaarlijk als afdoende uitleg kan beschouwd worden. Uw warrige verklaringen doen dan ook vermoeden dat u uw paspoort achterhoudt, mogelijks omdat hierin informatie (zoals in- en uitreisstempels) staat die slechts moeilijk in overeenstemming te brengen is met uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal.

Daarnaast heeft u het bestaan van H. niet aannemelijk gemaakt. Zo is het bijzonder opmerkelijk dat uw neef N. R. R. (O.V. ...), met wie u samen uit Irak bent gevlucht en die volledig andere asielmotieven dan u heeft, geen enkele informatie over uw (seksuele) partner kon geven; op de vraag of hij wist met wie u een relatie had, antwoordde hij zelfs expliciet dat hij haar echt niet kende (CGVS neef, p. 7). Nochtans beweerde u intussen ten gevolge van uw seksuele relatie met haar door uw stam, waartoe ook uw neef N. behoort, te zijn verstoten. Bovendien ontvluchtten jullie op hetzelfde moment Irak, maakten jullie jullie reis naar België samen en verbleven jullie tot op het moment van jullie gehoor op het Commissariaat-generaal een jaar na uw aankomst in België in hetzelfde opvangcentrum (CGVS, p. 9). Het loutere feit dat uw neef in deze context geen enkele informatie had over uw (seksuele) partner die aan de basis van uw beweerde verstoting door uw stam ligt, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw beweerde relatie met H. Dit wordt bevestigd doordat uw informatie over H. en haar familie veeleer oppervlakkig en zelfs incoherent was. Gelet op uw (seksuele) relatie van ongeveer vijf maanden met haar, gelet op het feit dat ze vlakbij u woonde – ze woonde volgens u op 100 meter van uw woning – en gelet op het sektarisch geweld in Irak tussen soennieten en sjiieten waartoe de relaties tussen soennieten en sjiieten danig vertroebeld zijn, komt het immers bijzonder bevreemdend over dat u niet eens met zekerheid wist of H. net als u soenniet is (CGVS, p. 10). Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af over haar vader. Daar waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat haar vader het hoofd van de stam al Shada is (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5), zei u op het Commissariaat-generaal dat haar vader geen stamhoofd, maar een gewoon stamlid is (CGVS, p. 22). Hiermee geconfronteerd, ontkende u uw initiële verklaringen (CGVS, p. 23). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan hiervoor echter niet als een afdoende uitleg worden beschouwd.

Aangezien u het bestaan van H. niet meteen aannemelijk heeft gemaakt, heeft u evenmin uw (seksuele) relatie met haar aannemelijk gemaakt. Dit wordt bevestigd door uw incoherente en onaannemelijke verklaringen over uw seksuele relatie met haar. Uit uw verklaringen blijkt onder meer dat wanneer u tijdens het voederen van uw duiven naar de dochters van de burens keek, uw burens al kwaad werden (CGVS, p. 4), dat H. veel burens had (CGVS, p. 10) en dat u zich ervan bewust was dat, als u samen met H. (met wie u een buitenechtelijke relatie had) betrappt zou worden, u het risico liep gedood te worden (CGVS, p. 9). Dat u gelet op deze context, i.e. de sociale controle en het gevaar gedood te worden na betrapting, het onwaarschijnlijke risico zou genomen hebben om meermaals gedurende ettelijke maanden naar het huis van H., die inwoonde bij haar ouders en haar drie (jongere) broers, te trekken om er zonder de toestemming van haar vader met haar seksuele betrekkingen (terwijl haar hele familie in het huis aanwezig was) te hebben, zelfs al deed u dit midden in de nacht en zelfs al neemt u graag risico's (CGVS, p. 9), geenszins aannemelijk. Daarnaast zei u aanvankelijk dat u met haar op de zetel in haar slaapkamer seks had. Onmiddellijk erna corrigeerde u zichzelf en zei u dat u geen seks had op de zetel: jullie hadden seks in haar bed (CGVS, p. 11). Deze warrige verklaringen waren volgens u te wijten aan de zenuwen, hetgeen, gelet op de frappante incoherentie, wederom bezwaarlijk als overtuigende uitleg kan worden aangenomen.

Uit bovenstaande bevindingen blijkt bijgevolg dat er geen geloof meer aan uw relatie met H. kan worden gehecht, waardoor er evenmin nog enig geloof gehecht kan worden aan de problemen die u hierdoor gekend zou hebben.

Dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, blijkt voorts tevens uit het feit dat uw ontsnapping uit de woning van H. nadat u door haar vader werd betrapt veeleer merkwaardig overkomt. U verklaarde dat u seks had met H. toen haar vader plots de kamer binnenstormde. U was op dat moment volledig naakt (CGVS, p. 15-16). Dat u desondanks nog de tijd zou gehad hebben om uw kleren samen te rapen en na het geven van een duw aan 'H.'s vader erin geslaagd zou zijn om uit de woning te ontsnappen, zonder dat iemand van haar familie of van de buurt waar H. woonde u dit verhinderd zou hebben, is weinig waarschijnlijk. Voorts is het opmerkelijk dat, ofschoon uw identiteitskaart bij uw vlucht in haar kamer zou zijn achtergebleven (CGVS, p. 12), u zowel uw identiteitskaart als uw nationaliteitsbewijs op het Commissariaat-generaal kon neerleggen.

Tot slot is het bijzonder bevreemdend dat u quasi geen informatie had over het lot van H. en dat u hierover bovendien chaotische verklaringen aflegde. Aanvankelijk verklaarde u dat H. ten tijde van het gehoor nog steeds bij haar familie in de Ur-wijk was; over een mogelijk overlijden zweeg u in alle talen (CGVS, p. 6). Later zei u evenwel dat u niets meer over H. vernomen had, maar dat uw broer, met wie u vanuit België contact onderhoudt, u zei dat hij haar de laatste tijd niet meer had gezien of gehoord. U vermoedde dan ook dat, aangezien haar familieleden eerbare mensen zijn, ze haar wel zullen vermoord hebben, want dat dit het normale einde is voor een meisje dat zulke dingen doet (CGVS, p. 14). Dat u geen enkele zekerheid had over haar lot, hoewel u veronderstelde dat ze gedood was, is bijzonder opvallend, aangezien u, hoewel u haar een slechte vrouw vond, uitdrukkelijk aangaf zich schuldig te voelen voor haar wedervaren (CGVS, p. 14). Van een asielzoeker die beweert een schuldgevoel te hebben omdat zijn voormalige seksuele partner ten gevolge van zijn relatie met haar mogelijk ernstige problemen heeft gekend kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich grondig informeert over haar eventuele problemen.

Het geheel van bovenstaande bevindingen noopt ertoe te besluiten dat er aan uw asielrelaas niet het minste geloof kan worden gehecht.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat er aan de door uw neef N. in het kader van zijn asielaanvraag geschetste arrestaties geen enkel geloof gehecht kon worden. Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering dat uw broer in zijn bijzijn werd gearresteerd, temeer daar u niet eens wist wanneer en door welke overheidsdienst ze werden gearresteerd (CGVS, p. 22).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Thi-Qar te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verweekeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. S is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende periode is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging. Wel werd de provincie in november 2016 opnieuw getroffen door een zware aanslag. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies.

In de overwegend sjiiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij

aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Aan uw identiteit en nationaliteit, zoals deze uit de door u neergelegde identiteitsdocumenten blijken, wordt niet meteen getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48 tot 48/5, 51/4, §3, 52, §2, tweede lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij zet het middel uiteen als volgt:

"Artikel 1 van het Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève beschouwt als vluchteling:

"Elke persoon die zich buiten zijn land van herkomst bevindt en die de bescherming van dat land niet meer kan of wil inroepen omdat hij vreest voor vervolging omwille van zijn ras, religie nationaliteit, zijn behoren tót een sociale groep, of zijn politieke overtuiging".

De vrees voor vervolging moet conform artikel 48/3 §2 VrW. voldoende ernstig zijn en volgens de Memorie van Toelichting {Pari. St. Doc. 51-2478/001, p. 82} kan de vervolging ook ontstaan in de vorm van administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die ofwel op zichzelf het karakter hebben van vervolging, ofwel naar de vorm legaal zijn maar met het oog op vervolging worden misbruikt ofwel in overtreding met de wet worden uitgevoerd en voldoende ernstig zijn om een terugkeer naar het land van herkomst uit te sluiten.

Bovendien moet het om een politieke vervolging gaan, namelijk omwille van ras, religie, nationaliteit, zijn behoren tot een bepaalde sociale groep, of zijn politieke overtuiging. Er moet ook een verband zijn tussen de vervolging en de grond (art. 48/3 §3 VwW).

Vervolging op grond van ras moet voornamelijk worden aangenomen in gevallen waarin de auteur van de vervolging de door hem vervolgte personen op grond van een feitelijk of vermeend verschil beschouwt als behorend tot een andere raciale groep dan de zijne en wanneer daarin de grond van zijn optreden of de vrees voor vervolging is gelegen (Pari. St. Doc 51-2478, p. 82).

De asielzoeker moet zijn vrees voor vervolging of op risico op ernstige schade niet bewijzen, doch moet hij deze aannemelijk maken. en zulks met alle middelen die hij zou kunnen uitbrengen.

Daarenboven moet hij/zij een geloofwaardig relaas naar voren brengen

De verklaringen van een asielzoeker kunnen voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid als vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn, coherent en niet tegenstrijdig met algemeen gekende feiten.

De bewijslast rust in beginsel op de kandidaat-vluchteling en hij moet in de mate van het mogelijke bewijzen aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt. Nadat een kandidaat- vluchteling aan de bewijslast die op hem rust heeft voldaan, is het vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet nagaan om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te onderzoeken en te beoordelen. Als uiteindelijk al het beschikbare bewijsmateriaal onderzocht is en de algemene geloofwaardigheid van de kandidaat-vluchteling afdoende is, dan dient hem het voordeel van de twijfel te worden toegekend. (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, januari 1992, blz. 53, randnr. 205).

Er bestaat met andere woorden een gedeelde bewijslast tussen de kandidaat-vluchteling en de asielinstanties die over zijn aanvraag moeten oordelen. De kandidaat-vluchteling moet geloofwaardige verklaringen afleggen en die zo goed mogelijk met bewijsstukken onderbouwen. Het Commissariaat-generaal is de enige asielinstantie met onderzoeksbevoegdheid en op haar rust dan ook een zekere 'onderzoeksplicht'.

Het UNHCR, wiens asielprocedurele richtlijnen en adviezen de Belgische asielinstanties plegen over te nemen, verduidelijkt in een nota onder meer het volgende over de bewijslast en de geloofwaardigheid bij asielaanvragen:

"[...] there is no necessity for the adjudicator to have to be fully convinced of the truth of each and every factual assertion made by the applicant.

[...] Inability to remember or provide all dates or minor details, as well as minor inconsistencies, insubstantial vagueness or incorrect statements which are not material may be taken into account in the final assessment on credibility, but should not be used as decisive factors.

[...] Failure to produce documentary evidence to substantiate oral statements should, therefore, not prevent the claim from being accepted if such statements are consistent with known facts and the general credibility of the applicant is good.

[...] Credibility is established where the applicant has presented a claim which is coherent and plausible, not contradicting generally known facts, and therefore is, on balance, capable of being believed.

[...] Where the adjudicator considers that the applicant's story is on the whole coherent and plausible, any element of doubt should not prejudice the applicant's claim: that is, the applicant should be given the "benefit of the doubt".

[...] there is no requirement to prove well-foundedness conclusively beyond doubt. or even that persecution is more probable than not To establish "well-foundedness", persecution must be proved to be reasonably possible. "

(Office of the UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 december 1998, randnrs. 8-12 en 17)

De rechtsleer geeft enkele richtlijnen omtrent de afwegingen die moeten gedaan worden alvorens te kunnen oordelen over de geloofwaardigheid van een asielrelaas bij het vaststellen van tegenstrijdigheden, zoals onder meer blijkt uit een uitgebreid rapport van de Canadese Immigratie- en Vluchtelingencommissie over de rechtspraak hieromtrent:

"[...] when assessing the credibility of a claimant, it is important to remember that all of the evidence, both oral and documentary, must be considered and assessed. not just selected portions of the evidence. Thus [...] should not selectively refer to evidence that supports its conclusions without also referring to evidence to the contrary. Furthermore, when assessing all of the evidence, it must be assessed together. not parts of it in isolation from the rest of the evidence. Evidence should, therefore, be treated in a consistent manner. [...] [...] The existence of contradictions or inconsistencies in the evidence of a claimant or witness is a well accepted basis for a finding of lack of credibility. As discussed later (...), the discrepancies must be sufficiently serious and must concern matters that are relevant to the issues being adjudicated to warrant the adverse finding. [...]

The Fédéral Court has identified the following général factors as relevant to the assessment of inconsistencies or discrepancies:

[...] The discrepancies relied on by the Refugee Division [CRDD] must be real [...]. The Refugee Division must not display a zeal "to find instances of contradiction in the fclaimant's] testimonv ... it should not be over-vigilant in its microscopic examination of the evidence" [...]. The alleged discrepancy or inconsistency must be rationally related to the fclaimant's] credibility [...]. Explanations which are not obviously implausible must be taken into account [...].

[...] Moreover, another line of cases establishes the proposition that the inconsistencies found by the Refugee Division must be significant and be central to the claim [...] and must not be exaaerated [...]. " (Immigration and Refugee Board, Refugee Protection Unit, Assessment of Credibility in Claims for Refugee Protection, Canada, januari 2004, blz 11 en 23-26).

Rekening houdend met deze richtlijnen omtrent het vaststellen van tegenstrijdigheden en het belang ervan voor het bepalen van de geloofwaardigheid van een asielaanvraag, blijkt na toepassing ervan op de vele elementen in het administratieve en rechtsplegingsdossier duidelijk dat tegenpartij in de bestreden beslissing op een onredelijke en onrechtmatige wijze tot de conclusie komt dat verzoeker zijn verklaringen ongeloofwaardig, en bijgevolg zijn asielaanvraag ongegrond, zouden zijn. Tegenpartij had, bij een correcte invulling van de bewijslast in casu een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie in hoofde van verzoeker dienen te weerhouden, of minstens twijfel - in welk geval zij verzoeker het voordeel van de twijfel had kunnen én moeten toekennen. De bestreden beslissing mist dan ook voldoende feitelijke en juridische motivering en tegenpartij schendt de algemene en de bijzondere wettelijke motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Art. 48/3, §2 Vw. bepaalt immers, in uitvoering van artikel 9 richtlijn 2004/83/EG, wat onder updaten van vervolging" in de zin van art. 1A2 van het Verdrag van Genève moet verstaan worden:

- de daden van vervolging moeten ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 EVRM;

- ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen zoals hierboven omschreven;

Deze daden kunnen onder meer de vorm aannemen van (het gaat in casu om een niet beperkende opsomming):

- vervolging of bestraffing wegens de weigering legerdienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van legerdienst strafbare feiten of handelingen impliceert die onder de uitsluitingsgronden van art. 55/2, §1 Vw. vallen.

Déserteurs en gewetensbezwaren kunnen vluchteling zijn wanneer de straf voor desertie buiten alle verhouding is met het misdrijf omwille van ras, politiek overtuiging enz...kan dit aanleiding geven tot het verlenen van het statuut van vluchteling2

Personen die gedwongen worden om hun land te verlaten omwille van oorlogsomstandigheden zijn in beginsel geen vluchteling, evenwel kan een buitenlandse bezetting het begin zijn van een vervolging op grond van één van de vijf gronden zoals voorzien in art. 1A2.3

Conform art. 48/3, §3 Vrw. moet er bovendien een verband zijn van daden van vervolging en de gronden van vervolging. Verwerende partij meent dat verzoeker de jegens hem tot stand gekomen vervolgingsfeiten niet op een geloofwaardige wijze naar voren heeft gebracht, aangetast door een aantal inconsistente en tegenstrijdige verklaringen omtrent zijn vrees om te worden vervolgd voor desertie in Irak. Verzoeker vreest thans ernstig voor zijn leven en hij blijft echter volharden in de problemen in het land van herkomst als een Soennitische minderheid. Bovendien verwijst verzoeker naar de volgende pertinente bronnen (Ambtsbericht Veiligheidssituatie in Irak, April 20154) ten einde onmiskenbaar aan te tonen dat de situatie in Irak (in concreto in het Zuiden van Irak) er niet zo rooskleurig uit ziet zoals steevast voorgehouden wordt door verwerende partij in de bestreden beslissing.

Immers:

"ISIS geleide opstandelingen pleegden aanslagen in vrijwel geheel Centraal- en Zuid- Irak en in toenemende mate ook richting de grensgebieden van de KAR. Het aantal gerichte moordaanslagen met kleine wapens en gecoördineerde zelfmoordaanslagen met als doel zoveel mogelijk burgerslachtoffers te maken is sinds vorige verslagperiode toegenomen. Reden hiervoor onder andere zijn dat ISIS zich sinds eind 2014 in een toenemende defensieve positie bevindt. Het feit dat ISIS in staat blijkt aanslagen te blijven plegen in gebieden waarvan eerder gemeld werd dat het daaruit verdreven zou zijn, zoals in Al-Baghdadi en in de zuidelijke Baghdad Belt, toont aan dat het nog steeds een bepaalde mate van organisatie en bewegingsvrijheid in die gebieden heeft. Evenals in voorgaande verslagperiode vond het merendeel van de aanslagen plaats in de provincie Bagdad, gevolgd door de provincies waar momenteel gevochten wordt In de overwegend sjiiitische provincies in het zuiden vinden eveneens aanslagen plaats, zij het in mindere mate vergeleken met andere provincies. Doorgaans betreft het hier geen aanslagen door soennitische gewapende groeperingen, maar lijken er regelmatig tribale of

criminele redenen aan deze aanslagen ten grondslag te liggen. Evenals in voorgaande verslagperiode voerde ISIS systematische gerichte aanslagen uit op onder meer leden van de Iraakse veiligheidsorganisaties, overheidspersoneel, politieke, religieuze en gemeenschapsleiders, werknemers in het onderwijs en de gezondheidszorg.⁶⁷ De gerichte moordaanslagen waren niet enkel gericht tegen sjiïeten, maar ook tegen gematigde soennieten en soennieten die met of voor de overheid werken. In het algemeen richtten de aanslagen zich tegen iedereen die het gezag van ISIS niet erkent, die zich tegen ISIS-gezag verzet of daarvan verdacht wordt en tegen mensen die gelieerd zijn aan de regering. Hoewel cijfers moeilijk te verifiëren waren, was in de loop van de verslagperiode een toename waar te nemen van (massa-)executies die al dan niet publiekelijk plaatsvonden. In gebieden waar ISIS verdreven is, worden geregeld massagraven ontdekt.⁵ "In onderhavige verslagperiode zijn de sektarische spanningen in Zuid-Irak verder opgelopen. Dit heeft zich geuit in het voortduren van sektarisch gemotiveerde ontvoeringen, moorden, bedreigingen, ontheemding en geweld van voornamelijk sjiïeten die wraak nemen op de soennitische minderheid in het zuiden voor geweld van de soennitische opstandelingen jegens met name sjiïeten. In Abu al-Khasib, een soennitische enclave in de provincie Basra, zouden geweldsincidenten sinds januari 2015 voornamelijk tegen de soennitische Wahhabi-gemeenschap gericht zijn. Hoewel veel van de geweldsincidenten in Abu al-Khasib vermoedelijk persoonlijke motieven hebben, zouden sektarische motieven niet kunnen worden uitgesloten. Eind maart 2015 vond een granaataanval plaats bij een soennitische school in Abu al-Khasib. In een soennitische wijk van Basra werden op eind januari 2015 bijvoorbeeld een leraar en de imam van de soennitische Al-Amidiya moskee vermoord. "

"Sinds de opmars van ISIS en de daarmee gepaard gaande verslechterde veiligheidssituatie in Irak in 2014, zijn de sektarische en etnische spanningen in geheel Irak gestegen en is de homogenisering toegenomen, ook in Bagdad. Met name voor soennieten en sjiïeten is het van groot belang dat zij zich vestigen in een gebied/wijk van hun eigen sektarische stroming. Doorgaans vluchten ontheemden niet naar een willekeurig gebied, maar kiezen zij voor een plek waar zij een tribale, religieuze, etnische of politieke connectie hebben. In Irak, inclusief de KAR, is de kans groter dat ontheemden afhankelijk worden van overheidsbijstand of humanitaire hulp a/s zij geen banden hebben met het gebied. "

"Sektarisch gemotiveerd geweld nam in de verslagperiode verder toe. Zowel soennitische groeperingen als sjiïtische milities maakten zich hier schuldig aan. Evenals in voorgaande verslagperiode vond het geweld in geheel Centraal- en Zuid- Irak plaats, echter in deze verslagperiode vond sektarisch geweld ook steeds meer plaats in de noordelijke provincies van Centraal-Irak met name op plaatsen die door sjiïtische milities bevrijd zijn van ISIS. " "In voorgaande verslagperiode had ISIS delen van de provincies Anbar, Ninewa, Salaheddin en Diyala weten te veroveren op de Iraakse en Koerdische veiligheidstroepen. Medio september 2014 hadden de door ISIS geleide opstandelingen onder meer de volgende steden in handen: Mosul (Ninewa), Tal Afar (Ninewa), Sinjar (Ninewa), Sharqat (Ninewa), Hawija (Ta'mim/Kirkuk), Zowiya (Salaheddin), Jalula (Diyala), Fallujah (Anbar), Rutba (Anbar), Ana (Anbar), Rawa (Anbar) en Qaim (de grensplaats in Anbar aan de Iraaks-Syrische grens; ook de Syrische kant van de grens (Abu Kamal) is in handen van ISIS. "

Gelet op het voorgaande dient er te worden vastgesteld dat verzoeker onder de nieuwe regering onder leiding van de sjiïtische premier, evenals gelet op de precare verhoudingen tussen sjiïeten en soennieten onstuitbaar vervolging heeft moeten ondergaan en dientengevolge ingevolge zijn terugkeer een onevenredige of discriminatoire bestraffing zal moeten ondergaan door de autoriteiten.

Aangezien de stelling van verwerende partij derhalve niet afdoende draagkrachtig en deugdelijk is.

Dit alles bewijst dat er bewust wordt gezocht naar een stok om de hond te slaan en dat er dat er geen enkele inspanning wordt gedaan om de bewijzen verder te onderzoeken, maar deze integendeel bij voorbaat al ongeldig worden verklaard, temeer daar de stelling dat verzoeker ernstig voor zijn leven vreest vanwege de milities - alwaar dagdagelijks onschuldige mensen worden ontvoerd en op gruwelijke wijze afgeslacht - steunt op actuele en pertinente bronnen.

De verklaringen van verzoeker kunnen geen afbreuk doen op deze objectieve gegevens.

Uit wat voorafgaat kan er worden geconstateerd dat verzoeker rechtstreeks of onrechtstreeks problemen heeft ondervonden ni. een politieke vervolging in het land van herkomst omwille van hun ras en het behoren tot een bepaalde sociale groep. Er is in casu tevens een verband tussen de vervolging en de arond en zulks werd niet nader onderzocht door verwerende partij (art. 48/3 §3 VrW).

De rechtspraak van de Raad benadrukte herhaaldelijk dat het aan de asielzoeker zelf toekomt om zijn nood aan bescherming aannemelijk te maken, met alle daartoe mogelijke bewijzen, quod certa est in hoofde van verzoeker.

Ten tweede bezit de asielzoeker de plicht de waarheid te vertellen en moet alle elementen in een geloofwaardige en samenhangende verklaring naar voor brengen, vrij van fundamentele tegenstrijdigheden. De bewijslast rust in beginsel op de asielzoeker zelf⁹.

Deze bewijslast gaat echter niet zo ver dat de asielzoeker moet aantonen dat de gevreesde vervolging ook daadwerkelijk zal plaatsvinden.

Het bestaan van objectieve feiten die bewijzen dat er aanleiding is tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging volstaat, wat in casu het geval is gelet op de actuele situatie in Irak.

Verzoeker verwijst in het verlengde hiervan naar het Ambtsbericht Veiligheidssituatie inzake Irak van April 2015, waarvan de berichtgeving veel accurater, objectiever en recenter is dan de bronnen waarnaar verwerende partij naar verwijst.

Verzoeker heeft dan ook ontegensprekelijk in de mate van het mogelijke bewijsstukken aangebracht om zijn verklaringen in het kader van zijn asielrelaas te ondersteunen.

Bijgevolg heeft hij de bewijslast vervuld die op hem rust en getuigt de overweging van tegenpartij dat verzoeker ongeloofwaardig zou zijn bij gebrek aan bewijsstukken van een schending van de motiveringsplicht.

Het gegeven dat verzoeker volgens verwerende partij vage en tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande zijn relatie, paspoort edm. raakt kant noch wal, aangezien zij totaal geen afbreuk doen aan de kern van zijn asielrelaas en de onmiskenbare ernstige situatie in Irak.

Bij de uiteindelijke beoordeling van de geloofwaardigheid moet men rekening houden met de onmogelijkheid om zich alle gegevens of minder belangrijke gegevens te herinneren of die weer te geven.

Verzoeker heeft de kern van de precieze oorzaak van zijn problematiek uitbundig aan verwerende partij uitgelegd en bovendien heeft hij diverse originele stukken naar voren gebracht inzake zijn problematiek in Irak, alwaar - zelfs in het zuiden van het land - dagdagelijks willekeurig geweld tegen onschuldige personen schering en inslag is.

Door daarnaast in de bestreden beslissing niet zorgvuldig alle voorhanden zijnde elementen af te wegen en te betrekken bij haar besluitvorming, geen rekening te houden met de relevantie van de details voor verzoeker zijn vrees voor vervolging en een overmatig groot gewicht toe te kennen aan verklaringen over enkele niet-substantiële details, schendt tegenpartij dan ook het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en bijgevolg ook haar motiveringsplicht.

Verwerende partij pint zich op minder belangrijke tegenstrijdigheden, onbelangrijke vaagheden of onjuiste verklaringen die niet van wezenlijk belang zijn, en deze argumenten zouden niet als beslissende factoren worden gehanteerd, met dien verstande dat er van fundamentele tegenstrijdigheden zoals door verwerende partij wordt aangehaald in de bestreden beslissing, in casu geen sprake van kan zijn waardoor voormelde motivering tevens als niet afdoende, draagkrachtig en deugdelijk dient te worden geëtiketteerd.

In de praktijk wordt de bewijslast, die aanvankelijk op de asielzoeker rust, verschoven naar een "gedeelde bewijslast": i.e. door de asielzoeker en de beoordelende instantie zelf in die zin dat de beoordelende instantie de pertinente feiten helpt vast te stellen en te evalueren op basis van de informatie waarover de beoordelende instantie beschikt.

De behandelende instantie moet de verklaringen vergelijken met algemeen beschikbare informatie en natrekken waar nodig, wat in casu niet gebeurd is, temeer daar verzoeker zijn problematiek een actuele algemeen gekende info is.

In ondergeschikte orde meent verzoeker dat bij de materiële onmogelijkheid om de feiten te bewijzen de eigen verklaringen van de asielzoeker volstaan voor zover die samenhangend en geloofwaardig zijn. In dit geval kent men het voordeel van de twijfel toe aan de asielzoeker, wat in het voorliggend geval niet gebeurd is¹⁰.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Tegenpartij schendt met de bestreden beslissing de genoemde beginselen van behoorlijk bestuur, die haar ervan dient te weerhouden doelbewust een interpretatie van de verklaringen van verzoeker te zoeken, waardoor zou blijken dat ze tegenstrijdig zijn met andere verklaringen, als ook een coherente, niet-contradictoire interpretatie mogelijk is.

Diezelfde beginselen van behoorlijk bestuur verplichten haar eveneens rekening te houden met het geheel van afgelegde verklaringen en ander bewijsmateriaal, zonder elementen ervan geïsoleerd te bekijken en de elementen die de geloofwaardigheid van verzoeker ten goede komen te negeren.

Tegenpartij diende alle elementen uit het dossier als een geheel te benaderen en ze te vergelijken met de algemeen gekende feiten, om op basis daarvan een oordeel te vellen over de algemene geloofwaardigheid van verzoeker.

Uit het administratieve dossier blijkt, zoals hoger uiteengezet, dat tegenpartij met de bestreden beslissing deze beginselen geschonden heeft.

In voorliggend geval had tegenpartij op een redelijke en logische wijze en op basis van de elementen uit het administratieve dossier minstens een interpretatie aan verzoekers verklaringen kunnen geven waardoor zij niet, of minder uitgesproken, tegenstrijdig zouden blijken met andere verklaringen.

Het is echter uitermate onredelijk de algemene geloofwaardigheid van verzoeker en de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging integraal te laten afhangen van slechts enkele elementen, in plaats van het gehele dossier en de heersende ernstige situatie in Irak en in het zuiden van het land.

Uit dergelijke vaststelling kan dan ook enkel afgeleid worden dat tegenpartij op onrechtmatige wijze en door middel van een puristische interpretatie over minor details tegenstrijdigheden heeft pogen bloot te leggen in verzoekers verklaringen met als enige bedoeling zijn geloofwaardigheid te ondergraven en zijn asielrelaas als bedrieglijk te catalogiseren.

Verder getuigt het ook niet van behoorlijk bestuur dat tegenpartij in de bestreden beslissing eenzijdig focust op dergelijke, verklaarbare, tegenstrijdigheden, zonder dat uit de bestreden beslissing naar voren komt dat hij ook maar enige aandacht gehad heeft voor de omstandige gedetailleerde en coherente verklaringen van verzoeker over de kern van zijn asielrelaas. In de bestreden beslissing blijft volledig ongemotiveerd waarom tegenpartij geen aandacht schonk aan de vele cruciale details van zijn relaas, waarover zij consistent, geloofwaardig en zonder de minste tegenstrijdigheid verklaringen aflegt.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. Schending van de art. 2 en 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De bestreden beslissing bevat aldus allerminst een voldoende motivering, op zijn minst niet geloofwaardig.

Tot slot blijkt uit de bestreden beslissing niet waarom verzoeker ook het subsidiaire beschermingsstatuut geweigerd wordt. Tegenpartij beperkt zich tot een conclusie dat verzoekster "niet in aanmerking [komt] voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet", zonder dat zij daar afdoende argumenten voor aandraagt.

Verzoeker toont zijn identiteit, herkomst en verblijfplaatsen voor zijn komst naar België zonder meer aan en verwijst naar de bronnen toegevoegd in de voetnoten en zoals hierboven aangehaald.

Tegenpartij wijdt zelfs geen objectief onderzoek en woord aan de motivering van zijn weigering verzoeker subsidiaire bescherming te verlenen.

Een summiere verwijzing naar documenten! toegevoegd aan het dossier volstaat in casu niet.

Het is in casu voldoende dat aangetoond wordt dat de afkomst van de asielzoeker vaststaat en dat de algemene toestand in het land van herkomst bedreigend is voor de gehele bevolking van een land¹¹.

Het louter verwijzen naar de motivering van de weigering van het vluchtelingenstatuut volstaat daartoe niet. Dezelfde feiten waarover verzoeker verklaringen aflegde tot het bekomen van het vluchtelingenstatuut, dienen immers aan de definitie van de subsidiaire bescherming getoetst te worden, die volledig verschillende wettelijke toepassingsvoorwaarden heeft.

Tegenpartij negeert deze 'algemeen bekende feiten' en ondermijnt ten gevolge daarvan ten onrechte verder de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen dat zijn vrees om bij een terugkeer naar Irak vervolging te kunnen ondergaan door de autoriteiten of minstens een reëel risico te lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling of straf, waarvoor de artikelen 48/3 tot en met 48/5 van de Vreemdelingenwet en de Vluchtelingenconventie bepalen dat er bescherming tegen geboden dient te worden.

Uit de bestreden beslissing valt niet op te maken hoe tegenpartij tot de conclusie komt dat er geen sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade, wat de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut zou verantwoorden.

Verzoeker heeft dan ook geen enkele inzicht verworven in de weigeringsmotieven, noch kan hij opmaken hoe ze er eventueel nuttig rechtsmiddelen tegen zou kunnen aanwenden, zodat zelfs het normdoel van de motiveringsplicht niet vervuld is.

Tegenpartij toont dan ook onvoldoende aan waarom verzoeker geen 'reëel risico op ernstige schade' zou lopen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, noch of dit zelfs maar onderzocht werd, terwijl artikelen 48/4 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 77 van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet haar daar wettelijk toe verplichten.

Nochtans heeft verzoeker aan zijn bewijsplicht voldaan en blijkt uit zijn verklaringen tijdens het gehoor voor tegenpartij en uit de 'algemeen gekende feiten' waarover onder meer de hoger aangehaalde objectieve bronnen berichten, dat zij weldegelijk minstens een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of straf mag vrezen bij een terugkeer naar haar land van herkomst, waarvoor de artikelen 48/2, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet in bescherming voorzien.

Tegenpartij schendt op dit punt overduidelijk de genoemde wetsartikelen, de materiële en formele motiveringsplicht en de bestuurlijke zorgvuldigheidsplicht.

Concluderend mag dan ook gesteld worden dat verzoeker zijn volledige medewerking heeft verleend aan de asielinstanties door alle feiten waarover hij kennis heeft te hebben vermeld.

Zijn verklaringen zijn coherent, geloofwaardig en niet tegenstrijdig met actuele algemeen gekende feiten in Irak. Hij heeft de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging dan ook voldoende aannemelijk gemaakt

en diverse formele documenten neergelegd, zodat tegenpartij had dienen te besluiten tot het erkennen van verzoeker als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Tegenpartij had minstens dienen te erkennen dat er 'zwaarwegende gronden' bestaan om aan te nemen dat verzoeker 'wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert', 'een reëel risico op ernstige schade' zou lopen en haar bijgevolg de subsidiaire beschermingsstatus had moeten toekennen.

Door hem dat daarentegen in de bestreden beslissing elk van beide beschermingsstatuten te weigeren, schendt tegenpartij de artikelen 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5, 52, §2, 57/6, 2de lid, 62 en 77 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, de algemene motiveringsplicht en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519).

De bestreden motivering komt derhalve tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande uiteenzetting blijkt dat de bestreden beslissingen niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunen op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. Stukken

De verzoeker legt geen aanvullende stukken neer, noch bij zijn verzoekschrift, noch ter terechtzitting.

Met een aanvullende nota van 20 februari 2018 legt de verwerende partij aanvullende landeninformatie neer. Het gaat om:

- 'COI Focus': "De veiligheidssituatie in Zuid-Irak", van 18 juli 2017;
- 'COI Focus Irak': "De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer een via intern wegverkeer", van 11 oktober 2017.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4, §§ 4 en 5, van de richtlijn 2011/95/EU en bijgevolg in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU dienen gelezen te worden, volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de

wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat:

(i) uit de informatie waarover het CGVS beschikt (de 'COI Focus': *"Irak. De positie van de soennitische minderheid in Zuid-Irak"*, d.d. 12 juli 2016; en de 'COI Focus': *"Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer"*, d.d. 12 juli 2016, blijkt dat de situatie van de soennitische gemeenschap, waartoe verzoeker behoort, in Zuid-Irak actueel niet van die aard is dat er nood is aan internationale bescherming:

(1) de situatie voor soennieten in Zuid-Irak fragiel is, maar sinds 2015 is er weinig tot geen gerapporteerd geweld ten aanzien van de soennitische minderheid. In de provincies Basra, Thi-Qar en Wasit worden nauwelijks incidenten gemeld waarbij de plaatselijke soennitische minderheid het slachtoffer wordt. Berichten over dreigementen en/of geweld ten aanzien van de soennitische minderheid in de provincies Kerbala, Najaf, Qadisiyah, Missan en al-Muthanna zijn er niet;

(2) de regio kende in 2015 een toename van het crimineel en tribaal geweld, alsook van de invloed van sjitische milities die soms controleposten bemannen. De meerderheid van de excessen waaraan de sjitische milities zich schuldig maken is evenwel in Centraal-Irak. Berichten dat soennieten bij verplaatsingen in Zuid-Irak systematisch moeilijkheden ondervinden, zijn er niet;

(3) er blijkt aldus geen systematische vervolging van soennieten in Zuid-Irak. Het loutere feit soenniet te zijn in Zuid-Irak is op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Een individuele beoordeling van verzoekers vraag naar internationale bescherming is noodzakelijk.

(ii) Verzoeker verklaart dat hij problemen had ten gevolge van zijn relatie met H. Zonder deze problemen zou hij Irak niet hebben verlaten omdat hij er gelukkig was (CGVS, p. 14). Verzoeker maakt zijn problemen ten gevolge van zijn seksuele relatie met H. echter niet aannemelijk:

(1) gevraagd waar verzoekers paspoort zich bevindt, antwoordde hij aanvankelijk dat het zich in de zee bevond. Vervolgens zei hij het aan de smokkelaar in Turkije te hebben gegeven. Dit verschil in verklaringen weet hij aan de zenuwen (CGVS, p. 17), hetgeen, gelet op de duidelijke discrepantie, niet als afdoende uitleg kan aanvaard worden. Dit doet het vermoeden rijzen dat verzoeker het paspoort achterhoudt, mogelijk omdat dit informatie (zoals in- en uitreisstempels) bevat die niet in overeenstemming is met zijn verklaringen;

(2) het bestaan van H. wordt niet aannemelijk gemaakt. Zo kon verzoekers neef N. R. R. (O.V. ...), met wie hij samen uit Irak is gevlucht en die volledig andere asielmotieven heeft, geen enkele informatie geven over verzoekers (seksuele) partner; op de vraag of hij wist met wie verzoeker een relatie had, antwoordde hij zelfs expliciet dat hij haar echt niet kende (CGVS neef, p. 7). Nochtans beweert verzoeker dat hij door de seksuele relatie met H. door zijn stam, waartoe ook verzoekers neef N. behoort, werd verstoten. Zij vluchtten nochtans op hetzelfde moment uit Irak, reisden samen naar België en verbleven tot aan het gehoor op het CGVS een jaar na hun aankomst in België in hetzelfde opvangcentrum (CGVS, p. 9). Dat verzoekers neef in deze context geen enkele informatie had over verzoekers (seksuele) partner die aan de basis van de verstoting door zijn stam ligt, ondergraaft de geloofwaardigheid van deze beweerde relatie met H.;

(3) dit wordt verder bevestigd doordat verzoekers informatie over H. en haar familie oppervlakkig en incoherent was. Zo wist verzoeker niet met zekerheid of H. net als hem soenniet is (CGVS, p. 10). Nochtans verklaarde verzoeker dat ze gedurende ongeveer vijf maanden een (seksuele) relatie onderhielden en dat H. slechts 100 meter verderop woonde. Gelet op het sektarisch geweld in Irak tussen soennieten en sjieten is het bijzonder vreemd dat verzoeker dit niet wist;

(4) verzoeker verklaarde voor de DVZ dat de vader van H. het hoofd van de stam al Shada is (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5), op het CGVS verklaarde hij echter dat haar vader geen stamhoofd, maar een gewoon stamlid is (CGVS, p. 22). Tijdens het gehoor op het CGVS ontkende verzoeker eenvoudig zijn eerdere verklaring, wat geen aanvaardbare uitleg is.

(iii) nu verzoeker het bestaan van H. niet meteen aannemelijk maakt, is de ook het bestaan van de (seksuele) relatie zelf niet aannemelijk. Dit wordt verder bevestigd door verzoekers incoherente en onaannemelijke verklaringen hierover:

(1) verzoeker verklaarde dat, wanneer hij tijdens het voederen van zijn duiven naar de dochters van de burens keek, de burens al kwaad werden (CGVS, p. 4), dat H. veel burens had (CGVS, p. 10) en dat hij zich ervan bewust was dat, indien hij samen met H. betrappt zou worden, hij het risico liep gedood te worden (CGVS, p. 9). Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker binnen deze context van sociale controle en, ondanks het gevaar, het risico nam om maandenlang stiekem naar het huis van H. te gaan om er seksuele betrekkingen te hebben, terwijl haar ouders en drie (jongere) broers, daar aanwezig waren;

(2) verzoeker verklaarde eerst dat hij met haar op de zetel in haar slaapkamer seks had. Onmiddellijk erna corrigeerde hij zich en zei hij dat ze seks in haar bed hadden (CGVS, p. 11). Verzoekers uitleg dat deze warrige verklaringen te wijten zijn aan de zenuwen, is, gelet op de frappante incoherentie, niet overtuigend;

(iv) nu er geen geloof kan worden gehecht aan de relatie met H., zijn ook de problemen die hij hierdoor gekend zou hebben niet geloofwaardig:

(1) de ontsnapping uit de woning van H. nadat zij door haar vader werden betrappt is merkwaardig: verzoeker verklaarde dat hij seks had met H. toen haar vader plots de kamer binnenstormde. Hij was op dat moment volledig naakt (CGVS, p. 15-16). Desondanks zou hij nog de tijd gehad hebben om zijn kleren samen te rapen en, na het geven van een duw aan H.'s vader, erin geslaagd zou zijn om uit de woning te ontsnappen, zonder dat iemand van haar familie of van de buurt waar H. woonde dit verhinderd zou hebben. Dit komt weinig waarschijnlijk over;

(2) het is opmerkelijk dat, ofschoon zijn identiteitskaart bij zijn vlucht uit haar kamer zou zijn achtergebleven (CGVS, p. 12), verzoeker zowel zijn identiteitskaart als zijn nationaliteitsbewijs op het CGVS kon neerleggen;

(v) Verzoeker heeft *quasi* geen informatie over het lot van H. en legde hierover chaotische verklaringen af. Aanvankelijk verklaarde hij dat H. ten tijde van het gehoor nog steeds bij haar familie in de Ur-wijk was; hij verklaarde niets over een mogelijk overlijden (CGVS, p. 6). Later zei hij dat hij niets meer over H. vernomen had, maar dat zijn broer, met wie hij vanuit België contact onderhoudt, hem zei dat hij haar de laatste tijd niet meer had gezien of gehoord. Hij vermoedde dat, aangezien haar familieleden eerbare mensen zijn, ze waarschijnlijk werd vermoord, dit is immers het normale lot voor een meisje dat zulke dingen doet (CGVS, p. 14). Dat verzoeker geen enkele zekerheid had over haar lot, hoewel hij denkt dat ze gedood werd, is bijzonder opvallend, aangezien hij, hoewel hij haar een slechte vrouw vond, uitdrukkelijk aangaf zich schuldig te voelen over haar (CGVS, p. 14). Van een asielzoeker die beweert een schuldgevoel te hebben omdat zijn voormalige seksuele partner ten gevolge van zijn relatie met haar mogelijk ernstige problemen heeft gekend, kan in redelijkheid verwacht worden dat hij zich informeert over haar eventuele problemen.

(vi) de door verzoekers neef N. in het kader van zijn asielaanvraag geschetste arrestaties werden als geheel ongeloofwaardig beoordeeld. Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan verzoekers verklaring dat zijn broer in diens bijzijn werd gearresteerd. Bovendien wist verzoeker niet eens wanneer en door welke overheidsdienst ze werden gearresteerd (CGVS, p. 22).

Verzoeker beperkt zich in de uiteenzetting van zijn middel tot een theoretische uiteenzetting met betrekking tot de bewijslast in asielprocedures, zonder daarbij enige inhoudelijke kritiek te uiten op de motieven van de bestreden beslissing *in concreto*. Waar verzoeker, met verwijzing naar het "Ambtsbericht Veiligheidssituatie in Irak, april 2015", aanvoert dat de algemene veiligheidssituatie in Irak, in het bijzonder Zuid-Irak nog steeds zeer slecht is, verwijst de Raad naar de bespreking van de subsidiaire beschermingsstatus hieronder. Verzoeker voert aan voor zijn leven te vrezen vanwege milities, doch een dergelijke vrees blijkt geenszins uit de verklaringen die verzoeker aflegde. Integendeel, verzoeker verklaarde dat, zonder de problemen door zijn relatie met H., hij Irak nooit verlaten zou hebben, omdat hij er gelukkig was (gehoorverslag CGVS, p. 14). In de bestreden beslissing wordt ook uitdrukkelijk gemotiveerd op grond van de landeninformatie in het administratief dossier, dat het loutere feit soenniet te zijn op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling of tot de subsidiaire beschermingsstatus. De landeninformatie in het administratief dossier en de aanvullende nota vermelden wel degelijk talrijke en recente informatiebronnen. Verzoeker houdt voor dat de informatie in het ambtsbericht "veel accurater, objectiever en recenter" zou zijn, doch dit blijkt niet uit de lezing ervan en verzoeker onderneemt geen pogingen om dit concreet aannemelijk te maken.

Waar verzoeker aanvoert dat hij een samenhangend en geloofwaardig relaas naar voren bracht, vrij van fundamentele tegenstrijdigheden, beperkt hij zich ook tot algemene verklaringen, zonder daarbij inhoudelijke kritiek te geven op de talrijke en gedetailleerde motieven die hierboven werden weergegeven. De beoordeling gaat bovendien in hoofdzaak uit van tegenstrijdigheden, maar steunt op vage en warrige verklaringen, ongerijmde wendingen en incoherente verklaringen in de context van het geschetste relaas. Verzoeker laat geheel na om deze motieven te trachten weerleggen, zijn verklaringen nader te duiden, noch legt hij enig document neer dat zijn verklaringen zou kunnen staven. Met een theoretische uiteenzetting omtrent de onderzoeksplicht, de geloofwaardigheid en de bewijslast brengt verzoeker geen elementen aan die een ander licht kunnen werpen op deze beoordeling. De Raad stelt vast dat de hoger uiteengezette motieven inderdaad blijken uit de verklaringen van verzoeker en aantonen dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging koestert.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.4. De subsidiaire beschermingsstatus

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet verwijst verzoeker op algemene wijze naar het meergenoemde ambtsbericht en verklaart hij verder dat de situatie in Irak, in het bijzonder Zuid-Irak, wel degelijk aanleiding moet geven tot internationale bescherming.

De bestreden beslissing motiveert:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus “Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak” van 4 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Thi-Qar te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. Sindsdien is er niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat in de provincie

plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende periode is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging. Wel werd de provincie in november 2016 opnieuw getroffen door een zware aanslag. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies.

In de overwegend sjjiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.”

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt wel vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of op de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. *European Asylum Support Office, Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8). De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de “*UNHCR Position on Returns to Iraq*”, dateert van 14 november 2016. De vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie inzake de veiligheidssituatie in Zuid-Irak in de map ‘landeninformatie’ in het administratief dossier. De conclusie in het standpunt van het UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47): “*Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.*”

(eigen vertaling: “Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.”).

Het UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd door ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS. Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier kan niet worden afgeleid dat de provincie Thi Qar, verzoekers regio van herkomst in het Zuiden van Irak, onder één van de voormelde gebieden valt. Het standpunt van het UNHCR van 14 november 2016 is aldus een duidelijke aanwijzing dat de situatie daar niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier blijkt genoegzaam dat de situatie in Thi Qar niet van zulke aard is dat zij beantwoordt aan de criteria, zoals bepaald in het voormelde wetsartikel. Eveneens blijkt hieruit dat deze regio door verzoeker op een veilige wijze kan worden bereikt. Aldus kan niet worden aangenomen dat verzoeker in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat de humanitaire situatie in zijn regio van herkomst dermate dramatisch zou zijn dat hij ingevolge een loutere terugkeer naar en

aanwezigheid in deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake de aangevoerde asielmotieven kan evenmin worden aangenomen dat verzoeker op basis van deze elementen in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b), van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont aldus niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

3.4. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift, en in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en zijn dossier terug te verwijzen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT